

Emlékaradás

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXVIII. évfolyam, 1. szám, 2024. január 5.

► Szilasi László: *Saját élet*. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 2023, 430 oldal, 5999 Ft

Mi tehát a műfaj? Szilasi László egy túl sok műfaji kódot halmozó „tudósregénnyel” robbant be (*Szentek hárfája*), később elkezdett letisztultabb formákban gondolkodni (*A harmadik híd*), majd eljutott az önéletrajz határáig, mikor a 2015-ös agytumorjának történetét megírta (*Luther kutyái*). Most ismét az önéletrajz műfajával kacérkodik (habár minden írás önéletrajzi jellegű, nem igaz?). De a *Saját élet* nem klasszikus önéletrajz. Egyrészt nem mond végig egy élettörténetet, itt csupán töredékek vannak. Másrészt ez a rekonstruálhatatlan, le nem zárható élettörténet erősen a családtörténetbe ágyazódik. Autofikciónak se igazán nevezném e művet, éppen a családregény műfajával való régimódibb játék miatt. (Mondjuk *Knausgårdnál sokkal nagyobb hatással volt rá Mészöly Miklós, kiváltképp az ő időskori Családáradás című - szerintem és sokak szerint elkápráztatóan érthetetlen - „családregénye”.*) A műfajt talán a szerző adja meg a legpontosabban: „életírásszerű” szövegegyüttes ez. Egy ember cselekedeteinek „emlékműve”, és ez az ember történetesen a szerző saját maga. Talán emlékirat-töredéknek is nevezhetnénk. Vagy mondhatnánk azt is, Mészölyvel szólva, hogy emlékaradás.